

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

3 декември 2020 година *

„Преюдициално запитване — Член 56 ДФЕС — Приложимост — Изцяло вътрешно положение — Директива 2000/31/ЕО — Член 2, буква а) — Понятие „услуги на информационното общество“ — Член 3, параграфи 2 и 4 — Член 4 — Приложимост — Директива 2006/123/ЕО — Услуги — Глави III (Свобода на установяване за доставчиците) и IV (Свободно движение на услуги) — Приложимост — Членове 9 и 10 — Директива (ЕС) 2015/1535 — Член 1, параграф 1, букви д) и е) — Понятие „правило за услуги“ — Понятие „технически регламент“ — Член 5, параграф 1 — Липса на предварително уведомление — Противопоставимост — Дейност по свързване посредством приложение за смартфон на лица, които желаят да ползват градски превоз, с таксиметрови шофьори, които притежават разрешително — Квалифициране — Национална правна уредба, според която за тази дейност е необходимо предварително разрешение“

По дело C-62/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunalul București (Градски съд Букурещ, Румъния) с акт от 14 декември 2018 г., постъпил в Съда на 29 януари 2019 г., в рамките на производство по дело

Star Taxi App SRL

срещу

Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul Bucureinon ti prin Primar General,

Consiliul General al Municipiului Bucurepti,

в присъствието на:

IB,

Camera Națională a Taximetriștilor din România,

D'Artex Star SRL,

Auto Cobălcescu SRL,

Cristaxi Service SRL,

* Език на производството: румънски.

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: М. Vilaras, председател на състава, N. Piçarra, D. Šváby (докладчик), S. Rodin и К. Jürimäe, съдии,

генерален адвокат: М. Szpunar,

секретар: R. Şereş, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за Star Taxi App SRL, първоначално от С. Băcanu, а впоследствие от G. C. A. Ioniță, avocați,
- за Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul Bucureşti prin Primar General, от М. Teodorescu, в качеството на представител,
- за нидерландското правителство, от М. Bulterman и J.M. Hoogveld, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от S. L. Kalèda, L. Malferrari, L. Nicolae и Й. Г. Маринова, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 10 септември 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 56 ДФЕС, на член 1, точка 2 от Директива 98/34/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година за определяне на процедура за предоставяне на информация в областта на техническите стандарти и регламенти и правила относно услугите на информационното общество (ОВ L 204, 1998 г., стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 207), изменена с Директива 98/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 юли 1998 г. (ОВ L 217, 1998 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 282) (наричана по-нататък „Директива 98/34“), на член 2, буква а), член 3, параграфи 2 и 4 и член 4 от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) (ОВ L 178, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257), на членове 9, 10 и 16 от Директива 2006/123/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година относно услугите на вътрешния пазар (ОВ L 376, 2006 г., стр. 36; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 58, стр. 50), и накрая, на член 5 от Директива (ЕС) 2015/1535 на Европейския парламент и на Съвета от 9 септември 2015 година, установяваща процедура за предоставянето на информация в сферата на техническите регламенти и правила относно услугите на информационното общество (ОВ L 241, 2015 г., стр. 1).

- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Star Taxi App SRL, от една страна, и Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General (териториалната административна единица на община Букурещ, Румъния, наричана по-нататък „Община Букурещ“), и Consiliul General al Municipiului București (Общински съвет на Община Букурещ), от друга страна, относно правна уредба, съгласно която за упражняването на дейност по свързване посредством приложение за смартфон на лица, които желаят да ползват градски превоз, с таксиметрови шофьори, които притежават разрешително, е необходимо предварително разрешение.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 98/34

- 3 Считано от 7 октомври 2015 г. Директива 2015/1535 отменя и заменя Директива 98/34, а съгласно член 10, втора алинея от Директива 2015/1535 позоваванията на Директива 98/34 вече се считат за позовавания на Директива 2015/1535.
- 4 По-специално член 1, първа алинея, точка 2 от Директива 98/34 е заменен с идентично формулирания член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535.

Директива 2000/31

- 5 Член 2, буква а) от Директива 2000/31 определя „услуги[те] на информационното общество“ като „услуги по смисъла на член 1, [параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535]“.
- 6 Член 3, параграфи 2 и 4 от Директива 2000/31 гласи:

„2. Държавите членки не могат, по причини, свързани с координираната област, да ограничават свободата на предоставяне на услуги на информационното общество от друга държава членка.

[...]

4. Държавите членки [...] могат да предприемат мерки за дерогиране от параграф 2 по отношение на дадена услуга на информационното общество, ако са изпълнени следните условия:

а) мерките трябва да бъдат:

і) необходими поради една от следните причини:

- обществен ред, по-специално предотвратяване, разследване, разкриване и съдебно преследване на престъпления, включително защита на непълнолетните и борбата срещу подстрекаване към омраза на расова, сексуална, религиозна основа или на основа националност, и накърняване на човешкото достойнство на отделни лица,
- опазване на общественото здраве,
- обществена сигурност, включително гарантиране на националната сигурност и отбрана,

- защита на потребителите, включително инвеститорите;
 - ii) предприети срещу услуга на информационното общество, която е в ущърб на целите, посочени в i) или които представляват сериозен риск за накърняването на тези цели;
 - iii) пропорционални на тези цели;
- б) преди да се предприемат посочените мерки и без да се засягат съдебните процедури, включително предварителните процесуални действия, извършвани в рамките на следствието, държавата членка е:
- помолила държавата членка, посочена в параграф 1, да предприеме мерки, и последната не е предприела такива или предприетите мерки са били недостатъчни,
 - нотифицирала Комисията и държавата членка, посочена в параграф 1, за намерението [си] да предприеме такива мерки“.
- 7 Съгласно член 4 от тази директива:

„1. Държавите членки следят достъпът и упражняването на дейността на доставчика на услуги на информационното общество да не подлежи на предварително разрешително или някакво друго изискване с еквивалентен ефект.

2. Параграф 1 не засяга разрешителните режими, които не са специално и изключително насочени към услуги на информационното общество, или които са обхванати в Директива 97/13/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 10 април 1997 година относно общата рамка на общите разрешителни и индивидуални лицензи в областта на телекомуникационните услуги [ОВ L 117, 1997 г., стр. 15]“.

Директива 2006/123

- 8 Съображение 21 от Директива 2006/123 предвижда:

„Транспортните услуги, включително градски транспорт, таксите и линейки, а също така и пристанищните услуги следва да бъдат изключени от обхвата на настоящата директива“.

- 9 Член 2, параграф 2, буква г) от тази директива предвижда, че тя не се прилага за услуги в областта на транспорта, включително пристанищни услуги, попадащи в обхвата на част трета, дял V от Договора за ЕО, понастоящем част трета, дял VI от Договора за функционирането на ЕС.

- 10 Член 3, параграф 1 от посочената директива гласи:

„Ако разпоредбите на настоящата директива влизат в противоречие с разпоредба на друг акт на Общността, регулираща специфични аспекти на достъпа до или упражняването на дейност по предоставяне на услуги в специфичен сектор или за специфични професии, предимство има разпоредбата на другия акт на Общността и тя се прилага към тези специфични сектори или професии. Това правило включва:

- а) Директива 96/71/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 година относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги (ОВ L 18, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 29)];

- б) Регламент (ЕИО) № 1408/71 [на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 г. (ОВ L 28, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 35)];
- в) Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 г. относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност [ОВ L 298, 1989 г., стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 215];
- г) Директива 2005/36/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 7 септември 2005 година относно признаването на професионалните квалификации (ОВ, L 255, 2005 г., стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 8, стр. 3)].
- 11 Съгласно член 4, точка 1 от Директива 2006/123 „услуга“ означава „всяка стопанска дейност, извършвана от самостоятелно заето лице, обичайно осъществявана срещу възнаграждение, както е посочено в член [57 ДФЕС]“.
- 12 Глава III от тази директива, озаглавена „Свобода на установяване за доставчиците“, включва членове 9—15. Член 9 от посочената директива гласи:
- „1. Държавите членки не поставят достъпа до или упражняването на дейност по предоставяне на услуги в зависимост от разрешителен режим, освен ако не са изпълнени следните условия:
- а) разрешителният режим не дискриминира съответния доставчик;
- б) необходимостта от разрешителен режим е оправдана от наложителни причини, свързани с обществения интерес;
- в) преследваните цели не могат да бъдат постигнати с по-малко ограничителни мерки, особено когато последваща инспекция е твърде късно действие, за да бъде действително ефективно.
2. В доклада, посочен в член 39, параграф 1, държавите членки посочват своите разрешителни режими и дават основания, които демонстрират тяхната съвместимост с параграф 1 от настоящия член.
3. Настоящият раздел не се прилага за онези аспекти на разрешителните режими, които се регулират пряко или косвено от други инструменти на Общността“.
- 13 Съгласно член 10, параграфи 1 и 2 от Директива 2006/123:
- „1. Разрешителните режими се основават на критерии, които изключват възможността компетентните власти да упражняват своите правомощия за оценка по произволен начин.
2. Критериите, посочени в параграф 1 са:
- а) недискриминационни;
- б) оправдани от наложителни причини, свързани с обществения интерес;
- в) пропорционални на целта на този обществен интерес;
- г) ясни и недвусмислени;

- д) ясни и недвусмислени;
- е) предварително известни на обществеността;
- ж) прозрачни и достъпни“.

14 В глава IV от тази директива, която се отнася до свободното движение на услуги, се намира член 16, който гласи:

„1. Държавите членки съблюдават правото на доставчиците да предоставят услуги в държава членка, различна от тази, в която са установени.

Държавата членка, в която се предоставя услугата, гарантира свободен достъп до и свободно упражняване на дейността по предоставяне на услугата в рамките на цялата си територия.

Държавите членки не поставят достъпа до или упражняването на дейност по предоставянето на услуга на тяхна територия, в зависимост от изпълнението на всякакви изисквания, които не са съобразени със следните принципи:

- а) недискриминация: изискването не може да дискриминира нито пряко, нито непряко на основание националност, а по отношение на юридическите лица, с оглед на държавата членка, в която са установени;
- б) необходимост: изискването трябва да бъде оправдано по съображения, свързани с обществена политика, обществена сигурност, обществено здраве или опазване на околната среда;
- в) пропорционалност: изискванията трябва да са подходящи за постигане на преследваната цел и не трябва да надхвърлят необходимото за нейното постигане.

2. Държавите членки не могат да ограничават свободата да се предоставят услуги, в случай на доставчик, установен в друга държава членка като налагат някое от следните изисквания:

- а) задължение доставчикът да е установен на тяхна територия;
- б) задължение за доставчика да получи разрешение от техните компетентни органи, включително вписване в регистър или регистрация при професионална институция или сдружение на тяхна територия, освен където това е предвидено в настоящата директива или в инструмент на правото на Общността;
- в) забрана за доставчика да създава на тяхна територия определени форма или тип инфраструктура, включително офиси или помещения, от които доставчикът се нуждае, за да предоставя въпросните услуги;
- г) прилагането на специфични договорни условия между доставчика и получателя, които пречат или ограничават предоставянето на услугата от самостоятелно заето лице;
- д) задължение за доставчика да притежава идентификационен документ, издаден от нейните компетентни власти, специфичен за упражняването на даден вид дейност по предоставяне на услуга;
- е) изисквания, с изключение на онези, необходими за здравословни и безопасни условия на труд, които се отразяват на използването на оборудване и материали, които са неразделна част от предоставяната услуга;

ж) ограничения на свободата да се предоставят услуги, посочени в член 19“.

Директива 2015/1535

15 Член 1, параграф 1, букви б), д) и е) от Директива 2015/1535 предвижда:

„1. За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[...]

б) „услуга“ означава каквато и да е услуга на информационното общество, тоест, каквато и да е услуга, нормално предоставяна срещу възнаграждение, от разстояние, чрез електронно средство и по индивидуална молба на получателя на услугите.

За целите на настоящото определение:

- i) „от разстояние“ означава, че тази услуга се предоставя без страните да присъстват едновременно на едно и също място,
- ii) „чрез електронни средства“ означава, че услугата се изпраща първо и се получава по местоназначение чрез електронно оборудване за обработка (включително цифрово компресиране) и съхранение на данни и изцяло се пренася, предава и получава чрез кабел, радио, оптични средства или други електромагнитни средства,
- iii) по индивидуална молба на получателя на услугите“ означава, че услугата се предоставя чрез пренос на данни по индивидуална молба.

[...]

д) „правило за услуги“ означава изискване от общ характер, свързано с предприемането и упражняването на дейности за услуги според значението на буква б), и по-специално разпоредби относно доставчиците на услуги, услугите и получателите на услугите, като се изключат всякакви правила, които не са специално насочени към услугите, определени в тази точка.

За целите на настоящото определение:

- i) едно правило се счита за специално насочено към услугите на информационното общество, когато, взимайки предвид причините за него и оперативната му част, конкретната цел и предмет на всички или някои от отделните му разпоредби е да регулира такива услуги по ясен и целенасочен начин,
- ii) едно правило не се счита за специално насочено към услугите на информационното общество, ако дава отражение върху тези услуги само по имплицитен начин или инцидентно;

е) „технически регламент“ означава техническа спецификация и други изисквания или правила за услуги, включващи съответни административни разпоредби, спазването на които е задължително, юридически или фактически, в случаите на маркетинг, предоставяне на услуги, установяване на оператор за услуги или използване в държава членка или в голяма част от нея, както и законовите, подзаконовите или административните разпоредби на държавите членки, с изключение на тези, предвидени в член 7, забраняващи производството, вноса, маркетинга или използването на един продукт или забраняващи предоставянето или използването на услуга или установяването на доставчик на услуги.

[...]“.

16 Член 5, параграф 1, първа алинея от тази директива предвижда:

„При условията, предмет на член 7, държавите членки незабавно предоставят на Комисията всички проекти на технически регламенти, с изключение, когато те само транспонират пълния текст на международен или европейски стандарт, в който случай информацията относно съответния стандарт е достатъчна; те също така предоставят на Комисията изявление за причините, които налагат приемането на такъв технически регламент, когато това не е разяснено в проекта“.

17 Съгласно член 10, втора алинея от посочената директива:

„Позоваванията на отменената директива се считат за позовавания на настоящата директива и се четат съгласно таблицата на съответствието в приложение IV“.

Румънското право

Закон № 38/2003

18 Член 1 bis от Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere (Закон № 38/2003 за транспорта в режим такси и в режим наем на кола) от 20 януари 2003 г. (*Monitorul Oficial al României*, част I, бр. 45 от 28 януари 2003 г.) редакцията му, приложима към фактите по спора в главното производство, гласи:

„[...]

ж) „таксиметров диспечерски център“, наричан по-нататък „диспечерски център“: дейност, свързана с транспорта в режим такси, в която по телефон или чрез други средства поръчките на клиентите се приемат чрез приемо-предавателна радиостанция и се предават на таксиметровия шофьор“.

19 Член 15 от този закон предвижда:

„1. Дейността „таксиметров диспечерски център“ може да се извършва само в рамките на населеното място, посочено в разрешителното, от всяко юридическо лице, наричано по-нататък „диспечерски пункт“, което притежава издадено от компетентния орган разрешително съгласно настоящия закон.

2. Разрешително за таксиметров диспечерски център може да бъде получено след представяне на следните документи

а) копие от удостоверението за регистрация, издадено от търговския регистър;

б) декларация от управителя на дружеството за таксиметрови превози или за автомобили под наем, за това, че диспечерският пункт разполага с необходимите технически средства, с приемо-предавателна радиостанция, защитена радиочестота, сертифициран персонал и необходимите помещения;

в) копие от удостоверението на служителите на таксиметровия диспечерски пункт за радиотелефонен оператор, издадено от компетентния орган в областта на далекосъобщенията;

д) копие от лиценза за използване на радиочестоти, издаден от компетентния орган.

[...]

5. Притежаващите разрешително превозвачи, които предоставят таксиметрови услуги, ползват услугите на диспечерски пункт в съответствие с настоящия закон въз основа на договор за диспечерски услуги, сключен с този пункт при недискриминационни условия.

6. Диспечерските услуги са задължителни за всички таксиметрови автомобили на притежаващите разрешително превозвачи, които извършват дейност в дадено населено място, с изключение на населените места, за които са издадени по-малко от сто лиценза за такси, в които тази услуга е факултативна.

[...]

8. Договорите за диспечерски услуги за таксиметрови автомобили, сключени с притежаващите разрешително превозвачи, трябва да съдържат клаузи, отнасящи се до задълженията на страните да спазват нормативната уредба в областта на качеството и законосъобразността на предоставяната услуги, както и договорените тарифи за пробег.

9. Таксиметровите автомобили, които се обслужват от един диспечерски пункт, могат да извършват транспортни услуги като прилагат единна тарифа или диференцирани тарифи в зависимост от категорията на превозните средства в съответствие с договора за диспечерски услуги.

10. Диспечерският пункт предоставя на притежаващите разрешително превозвачи, които обслужва, приемо-предавателните радиостанции, с които да оборудват таксиметровите автомобили, въз основа на договор за наем, сключен при недискриминационни условия“.

Решение № 178/2008

20 На територията на община Букурещ таксиметровите услуги са регламентирани с разпоредбите на Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 178/2008 privind aprobarea Regulamentului cadru, a Caietului de sarcini și a contractului de atribuire în gestiune delegată pentru organizarea și executarea serviciului public de transport local în regim de taxi (Решение на общинския съвет на община Букурещ № 178/2008 за утвърждаване на Рамковия правилник, на спецификацията на продукта и на договора за възлагане на външни доставчици за организиране и изпълнението на обществената услуга за местен превоз в режим такси) от 21 април 2008 г., изменено с решение на общинския съвет на община Букурещ № 626/2017 от 19 декември 2017 г. (наричано по-нататък „Решение № 178/2008“).

21 Член 3 от приложение 1 към Решение № 178/2008 предвижда:

„Термините и понятията, които са използвани и определени в Закон № 38/2003, са използвани тук в същия смисъл и за целите на настоящия рамков правилник се прилагат следните определения:

[...]

i bis) диспечерски услуги чрез всички останали средства: дейност, извършвана от притежаващ разрешително от компетентния орган диспечерски пункт, състояща се в приемане на поръчки от клиенти посредством мобилно приложение или на поръчки, направени на уебсайта на притежаващ разрешително диспечерски пункт, и тяхното предаване на таксиметровите шофьори посредством приемо-предавателна радиостанция.

i ter) мобилно приложение: софтуер, инсталиран и функциониращ на мобилно или фиксирано устройство, който принадлежи изключително на притежаващия разрешително диспечерски пункт и който носи неговото име.

[...]“.

22 Член 21 от това приложение 1 гласи:

„1. На територията на община Букурещ за всички таксиметрови автомобили на притежаващите разрешително превозвачи са задължителни диспечерските услуги, които могат да бъдат предоставяни единствено от диспечерски пунктове, получили разрешително от компетентния орган на община Букурещ, при условия, които гарантират на клиента възможност да поръча такива услуги по телефона или по друг начин, включително посредством свързани с интернет приложения, които задължително носят името на диспечерския пункт, което е посочено в разрешителното за диспечерска дейност, издадено от компетентния орган на община Букурещ.

[...]

3 bis. Диспечерските услуги са задължителни за всички таксиметрови автомобили на притежаващи разрешително превозвачи, които извършват таксиметрова дейност на територията на община Букурещ, и могат да бъдат предоставяни единствено от диспечерски пунктове, получили разрешително от компетентния орган на община Букурещ, при условия, които гарантират на клиента възможност да поръча тези услуги по телефона или по друг начин (мобилни приложения, поръчки на уебсайта на диспечерския пункт) и предаване на поръчката на водачите на таксиметрови автомобили посредством приемо-предавателна радиостанция“.

23 Член 41, параграф 2 bis от посоченото приложение предвижда:

„При упражняване на таксиметрова дейност водачите на таксиметрови автомобили имат по-специално задължение да не използват телефони или други мобилни устройства по време на извършване на транспортната услуга“.

24 Член 59, точка 6 bis от същото приложение гласи:

„За неспазване на задълженията по член 21, параграф 3 bis, които се прилагат спрямо всички подобни дейности независимо от начина и средата, в която се извършват, и водят до свързване на шофьор, който не притежава разрешително, или на притежаващ разрешително таксиметров превозвач за превоз на едно или на група лица на територията на община Букурещ, се наказват с глоба от 4500 до 5000 [RON (румънски леи) (приблизително между 925 EUR и 1025 EUR)]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

25 Star Taxi App е дружество, учредено по румънското право, със седалище в Букурещ, което използва едноименно приложение за смартфон, свързващо директно ползвателите на таксиметрови услуги с шофьорите на таксиметрови автомобили.

26 Запитващата юрисдикция описва начина на функциониране на това приложение, което може да се изтегли безплатно от интернет, както следва.

27 Когато едно лице желае да ползва градски превоз, то извършва търсене чрез посоченото приложение, което предлага списък на свободните таксиметрови шофьори и показва пет или шест вида автомобили с различни тарифи. Клиентът може да избере един от шофьорите в

списъка въз основа на коментарите и оценките на предходни клиенти, като същевременно има възможност да откаже поръчката. Star Taxi App обаче не предава поръчките на таксиметровите шофьори и не определя стойността на курса, която се заплаща директно на шофьора в края му.

- 28 Star Taxi App предоставя тази услуга, като сключва пряко договори за доставка на услуги с таксиметровите шофьори, които имат разрешително за извършване на таксиметрови превози, без да прави подбор на тези шофьори. Тези договори имат за предмет предоставянето на разположение на таксиметровите шофьори на мобилно приложение, наречено „STAR TAXI — шофьор“, терминал (смартфон), на който е инсталирано приложението, и SIM карта с ограничен трафик на данни срещу заплащането на месечен абонамент. Star Taxi App не упражнява контрол нито върху качеството на автомобилите и техните шофьори, нито върху поведението на последните.
- 29 На 19 декември 2017 г. на основание Закон № 38/2003 общинският съвет на Община Букурещ приема Решение № 626/2017.
- 30 В това отношение запитващата юрисдикция посочва, че с въвеждането на точки i bis) и i ter) в член 3 от приложение 1 към Решение № 178/2008, Решение № 626/2017 разширява обхвата на определението на дейността „диспечерски център“, за чието извършване се изисква предвиденото в Закон № 38/2003 предварително разрешение, като добавя извършването на същия тип дейност посредством мобилно приложение. Освен това Решение № 626/2017 изменя член 21 от това приложение, като задължава всички таксиметрови автомобили на притежаващите разрешително превозвачи да използват диспечерски услуги. Така тези услуги могат да се предоставят само от таксиметрови диспечерски пунктове, които са получили разрешение от компетентния орган, при условия, които гарантират на клиента възможност да поръча такива услуги по телефона или по друг начин, включително посредством свързани с интернет приложения, в които задължително е посочено името на диспечерския пункт, което фигурира в разрешителното за диспечерска дейност, издадено от компетентния орган. Накрая Решение № 626/2017 добавя в член 59, точка 6 bis от Решение № 178/2008, че занапред неспазването на тези правила ще се санкционира с глоба в размер между 4500 RON и 5000 RON (около 925 EUR и 1025 EUR).
- 31 За нарушение на тази правна уредба на Star Taxi App е наложена глоба в размер на 4500 RON (около 925 EUR).
- 32 Тъй като обаче счита, че дейността му представлява услуга на информационното общество, която съгласно член 4 от Директива 2000/31 не подлежи на предварително разрешително или на някакво друго изискване с еквивалентен ефект, Star Taxi App подава административна жалба, с която иска Решение № 626/2017 да бъде оттеглено. Тази административна жалба е отхвърлена с мотива, че приемането на спорната правна уредба е станало наложително поради значителния брой поръчки, направени на правни субекти, които не притежават разрешително, и че въпросната правна уредба не нарушава свободата на предоставяне на услуги чрез електронни средства, тъй като регламентира посредническа услуга, свързана с дейността таксиметров превоз на хора.
- 33 При това положение Star Taxi App сезира Tribunalul București (Градски съд Букурещ, Румъния) с жалба за отмяна на Решение № 626/2017.
- 34 Запитващата юрисдикция констатира, че разглежданата от нея услуга се различава от разглежданата по делото, по което е постановено решение от 20 декември 2017 г., Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981), в което, както тя посочва, Съдът е приел, че посредническа услуга, с предмет свързването срещу заплащане посредством приложение за смартфон на непрофесионални шофьори, използващи собствените си превозни средства, с лица, желаещи да ползват градски превоз, трябва да се квалифицира като „услуга в областта на

транспорта“ по смисъла член 2, параграф 2, буква г) от Директива 2006/123, която услуга е изключена от приложното поле на свободното предоставяне на услуги като цяло, и по-конкретно на Директива 2006/123 и Директива 2000/31. За разлика от разглеждания в посоченото дело доставчик на услуги, Star Taxi App не подбира непрофесионални шофьори, които използват собствените си превозни средства, а сключва договори за доставка на услуги с шофьори, които имат разрешително за извършване на таксиметрови превози, не определя цената на курса, нито я получава от клиента, който я заплаща директно на таксиметровия шофьор, и не упражнява контрол върху качеството на превозните средства и на техните шофьори, както и върху поведението на последните.

35 Тази юрисдикция обаче изпитва съмнения дали предоставяната от Star Taxi App услуга трябва да се квалифицира като „услуга на информационното общество“ и, ако това е така, дали правна уредба, според която за предоставянето на такава услуга се изисква предварително разрешение, е в съответствие с Директива 2000/31 и Комисията трябва да бъде уведомена за нея преди приемането ѝ, както изисква член 5 от Директива 2015/1535.

36 При тези обстоятелства Tribunalul București (Градски съд Букурещ) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли разпоредбите на [член 1, първа алинея, точка 2 от Директива 98/34 и на член 2, буква а) от Директива 2000/31], съгласно които „услуга на информационното общество“ означава „каквато и да е услуга, нормално предоставяна срещу възнаграждение, от разстояние, чрез електронно средство и по индивидуална молба от получателя на услугите“, да се тълкуват в смисъл, че дейност като извършваната от Star Taxi App (а именно услугата, която се състои в директното свързване на клиентите посредством мобилно приложение с водачите на таксиметровите автомобили) трябва да се разглежда като услуга на информационното общество и на икономиката на сътрудничеството (като се има предвид обстоятелството, че Star Taxi App не отговаря на критериите за превозвач, които Съдът е извел в точка 39 от решение от 20 декември 2017 г., Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981) относно Uber?

2) Ако [услугата, предоставяна от] Star Taxi App, бъде разглеждан[а] като услуга на информационното общество, позволяват ли разпоредбите на член 4 от Директива 2000/31, на членове 9, 10 и 16 от Директива 2006/123 и на член 56 ДФЕС прилагането на принципа на свободата на предоставяне на услуги по отношение на дейността на това дружество, и ако отговорът е положителен, допускат ли тези разпоредби правна уредба като съдържащата се в [член 3, член 21, параграфи 1 и 3 bis, член 41, параграф 2 bis и член 59, точка 6 bis от приложение 1 към Решение № 178/2008]?

3) В случай че Директива 2000/31 намира приложение по отношение на предоставяната от Star Taxi App услуга, представяват ли валидни мерки, които са в дерогация от член 3, параграф 4 от Директива 2000/31 съгласно член 3, параграф 2 от тази директива, ограниченията, предвидени от държава членка по отношение на свободата на предоставяне на електронна услуга, които поставят като условие за предоставянето на услугата задължителното притежаване на разрешение или на лиценз?

4) Допускат ли разпоредбите на член 5 от Директива 2015/1535 да се приеме без предварително нотифициране на Европейската комисия правна уредба като [съдържащата се в член 3, член 21, параграфи 1 и 3 bis, член 41, параграф 2 bis и член 59, точка 6 bis от приложение 1 към Решение № 178/2008]?”.

Производството пред Съда

- 37 След като реши да се произнесе, без да провежда съдебно заседание, поради рисковете за здравето, свързани с пандемията от корона вирус, Съдът отправи до посочените в член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз заинтересовани лица няколко въпроса за писмен отговор, на които Star Taxi App и Комисията отговарят.

По въпросите

По първия въпрос

- 38 Най-напред трябва да се отбележи, от една страна, че в първия въпрос запитващата юрисдикция се позовава на член 1, първа алинея, точка 2 от Директива 98/34. Преди приемането на Решение № 626/2017 обаче тази директива е отменена и заменена с Директива 2015/1535, в член 10, втора алинея от която се предвижда, че позоваванията на Директива 98/34 се считат за позовавания на Директива 2015/1535. Ето защо при разглеждането на настоящия въпрос следва да се има предвид член 1, параграф 1, буква б) от последната директива.
- 39 От друга страна, във въпроса си запитващата юрисдикция посочва само, че разглежданата в главното производство дейност е услуга, която се изразява в директно свързване — посредством мобилно приложение — на клиентите с шофьорите на таксиметрови автомобили, която обаче не отговаря на критериите, посочени от Съда в точка 39 от решение от 20 декември 2017 г., *Asociación Profesional Elite Taxi* (C-434/15, EU:C:2017:981).
- 40 Както обаче бе посочено в точки 26—28 и 34 от настоящото решение, в акта за преюдициално запитване запитващата юрисдикция дава повече уточнения относно начина на организиране на въпросната дейност. Всъщност предмет на главното производство е посредническа услуга, която свързва, посредством приложение за смартфон, лица, които желаят да ползват такси, с таксиметрови шофьори, които притежават разрешително. Уточнява се също че последните трябва да плащат месечен абонамент за използване на приложението, но доставчикът на услуги не им предава директно поръчките, нито определят цената на курса, която не се заплаща чрез него. Следователно това обстоятелство трябва да се отчете в пълна степен при отговора на първия въпрос.
- 41 Трябва също така да се приеме, че първият въпрос се отнася по същество до това дали член 2, буква а) от Директива 2000/31, който препраща към член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535, трябва да се тълкува в смисъл, че представлява „услуга на информационното общество“ по смисъла на тези разпоредби посредническа услуга, която се изразява в свързването срещу възнаграждение, посредством приложение за смартфон, на лица, желаещи да ползват градски превоз, с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори, като за тази цел доставчикът на посочената услуга сключва договори за доставка на услуги с тези шофьори срещу заплащането на месечен абонамент, но не им предава поръчките, не определя цената на курса, нито пък я получава от тези лица, които я плащат директно на таксиметровия шофьор, и освен това не упражнява контрол върху качеството на превозните средства и на техните шофьори, както и върху поведението на последните.
- 42 Съгласно член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535 „услуга на информационното общество“ означава „каквато и да е услуга, нормално предоставяна срещу възнаграждение, от разстояние, чрез електронно средство и по индивидуална молба на получателя на услугите“.

- 43 От една страна, трябва да се отбележи, че според страните и другите заинтересовани лица по делото разглежданата в главното производство посредническа дейност безспорно попада в обхвата на понятието „услуга“ по смисъла на членове 56 ДФЕС и 57 ДФЕС.
- 44 От друга страна, е установено, най-напред, че такава посредническа услуга отговаря на първото условие по член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535, а именно да се предоставя срещу възнаграждение (вж. по аналогия решение от 19 декември 2019 г., *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, т. 46).
- 45 В това отношение е без значение, че тази услуга се предоставя безплатно на лицето, което желае да ползва или ползва градски превоз, щом тя води до сключването на договор за предоставяне на услуги между доставчика на услугата и притежаващ разрешително таксиметров шофьор и до заплащането на месечен абонамент от последния. Всъщност съгласно установената съдебна практика възнаграждението за услуга, която доставчик предоставя в рамките на икономическата си дейност, не трябва непременно да е платено от всичките ѝ получатели (вж. в този смисъл решения от 15 септември 2016 г., *Mc Fadden*, C-484/14, EU:C:2016:689, т. 41 и от 4 май 2017 г., *Vanderborght*, C-339/15, EU:C:2017:335, т. 36).
- 46 По-нататък, тъй като свързването на лице, което желае да ползва градски превоз, с притежаващ разрешително таксиметров шофьор става посредством електронна платформа, като доставчикът на посредническата услуга и лицето или шофьорът не присъстват едновременно, трябва да се приеме, че посочената услуга се предоставя от разстояние и чрез електронно средство (вж. по аналогия решение от 19 декември 2019 г., *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, т. 47), каквито са второто и третото условие по член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535.
- 47 Накрая, услуга като разглежданата в главното производство се предоставя по индивидуална молба на получателите на услугата, каквото е четвъртото условие по тази разпоредба, тъй като е необходимо, от една страна, лицето, което желае да ползва градски превоз, да направи искане посредством мобилното приложение *Star Taxi*, и от друга страна, притежаващият разрешително таксиметров шофьор да се свърже с приложението и да посочи, че е свободен.
- 48 Ето защо тази услуга отговаря на четирите кумулативни условия по член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535 и следователно по принцип представлява „услуга на информационното общество“ по смисъла на Директива 2000/31.
- 49 Както следва от практиката на Съда обаче, макар по принцип посредническа услуга, която отговаря на всички посочени условия, да представлява услуга, различна от свързани с нея последващи услуги, в случая транспортна услуга, и да трябва следователно да се квалифицира като „услуга на информационното общество“, това не е така, ако се окаже, че посредническата услуга е неразделна част от една обща услуга, чийто главен компонент е услуга с различна правна квалификация (решение от 19 декември 2019 г., *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, т. 50 и цитираната съдебна практика).
- 50 В това отношение Съдът приема, че когато доставчик на посредническа услуга предлага услуги в областта на транспорта, до които предоставя достъп по-специално чрез ИТ инструменти и чието общо функциониране е организирано в полза на лицата, желаещи да се ползват от това предлагане, предоставяната посредническа услуга трябва да се счита за неразделна част от обща услуга, чийто главен компонент е транспортна услуга, и следователно да се квалифицира не като „услуга на информационното общество“ по смисъла на член 2, буква а) от Директива 2000/31, който препраща към член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535, а като „услуга в областта на транспорта“ по смисъла на член 2, параграф 2, буква г) от Директива 2006/123, към която не са приложими нито Директива 2000/31, нито Директива 2006/123, нито член 56 ДФЕС (решение от 20 декември 2017 г., *Asociación Profesional Elite Taxi*, C-434/15, EU:C:2017:981, т. 38—44).

- 51 Противно на поддържаното от община Букурещ обаче, предвид характеристиките ѝ посредническа услуга като разглежданата в главното производство не може да се квалифицира като „услуга в областта на транспорта“.
- 52 Първо, от акта за преюдициално запитване е видно, че за разлика от посредническата услуга, разглеждана по делото, по което е постановено решение от 20 декември 2017 г., Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981), която създава и предоставя достъп до предоставянето на услуги за градски превоз, извършвани от непрофесионални шофьори, които преди това не са били на пазара, разглежданата в главното производство услуга се свежда, както отбелязва генералният адвокат в точка 49 от заключението си, до това да позволи свързването на лица, които желаят да ползват градски превоз, само с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори, които вече извършват дейност и за които посочената посредническа услуга е само един начин, наред с останалите, за набиране на клиенти, който освен това те не са длъжни да използват.
- 53 Второ, не може да се приеме, че такава посредническа услуга организира общото функциониране на последващата услуга за градски превоз, тъй като доставчикът нито избира таксиметровите шофьори, нито определя или получава цената на курса, нито пък упражнява контрол върху качеството на превозните средства и на техните шофьори, както и върху поведението на последните.
- 54 От това следва, че посредническа услуга като предоставяната от Star Taxi App не може да се счита за неразделна част от обща услуга, чийто главен компонент е транспортна услуга, и следователно трябва да се квалифицира като „услуга на информационното общество“ по смисъла на член 2, буква а) от Директива 2000/31.
- 55 С оглед на гореизложеното на първия въпрос следва да се отговори, че член 2, буква а) от Директива 2000/31, който препраща към член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535, трябва да се тълкува в смисъл, че представлява „услуга на информационното общество“ по смисъла на тези разпоредби посредническа услуга, която се изразява в свързването срещу възнаграждение, посредством приложение за смартфон, на лица, желаещи да ползват градски превоз, с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори, като за тази цел доставчикът на посочената услуга сключва договори за доставка на услуги с тези шофьори срещу плащането на месечен абонамент, но не им предава поръчките, не определя цената на курса, нито пък я получава от тези лица, които я плащат директно на таксиметровия шофьор, и не упражнява контрол върху качеството на превозните средства и на техните шофьори, както и върху поведението на последните.

По четвъртия въпрос

- 56 С четвъртия си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 5, параграф 1 от Директива 2015/1535 допуска приемането, без изпращане на предварително уведомление на Комисията, на правна уредба като разглежданата в главното производство, в случая уредбата по член 3, член 21, параграфи 1 и 3 bis, член 41, параграф 2 bis и член 59, точка 6 bis от приложение 1 към Решение № 178/2008.
- 57 Трябва да се отбележи, че член 5, параграф 1 от Директива 2015/1535 предвижда, че по принцип държавите членки незабавно предоставят на Комисията всички проекти на „технически регламенти“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква е) от тази директива и че съгласно постоянната съдебна практика неизпълнението от държава членка на задължението ѝ за изпращане на предварително уведомление за такъв проект води до непротивопоставимост на съответния „технически регламент“ на частноправните субекти (вж. в този смисъл решение от 30 април 1996 г., CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, т. 49 и 50), независимо дали

става дума за наказателно производство (вж. по-специално решение от 4 февруари 2016 г., Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, т. 84) или за частноправен спор (вж. по-специално решение от 27 октомври 2016 г., James Elliott Construction, C-613/14, EU:C:2016:821, т. 64 и цитираната съдебна практика).

- 58 Следователно това задължение за предварително уведомяване се прилага само когато разглежданият проект има за предмет технически регламент по смисъла на член 1, параграф 1, буква е) от посочената директива.
- 59 При това положение следва да се приеме, че с четвъртия въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 1, параграф 1, буква е) от Директива 2015/1535 трябва да се тълкува в смисъл, че представлява „технически регламент“ по смисъла на тази разпоредба правна уредба на местен орган, според която за предоставянето на посредническа услуга — с предмет свързване срещу възнаграждение посредством приложение за смартфон на лица, желаещи да ползват градски превоз, с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори, която се квалифицира като „услуга на информационното общество“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535 — е необходимо предварително разрешение, което вече се изисква за останалите доставчици на услугата по резервация на такси и, ако това е така, дали член 5, параграф 1 от Директива 2015/1535 трябва да се тълкува в смисъл, че обстоятелството, че Комисията не е уведомено предварително за проекта за тази правна уредба, води до непротивопоставимост на приета правна уредба.
- 60 Що се отнася до квалификацията на такава правна уредба, от член 1, параграф 1, буква е), първа алинея от Директива 2015/1535 следва, че „технически регламент“ е „техническа спецификация и други изисквания или правила за услуги, включващи съответни административни разпоредби, спазването на които е задължително, юридически или фактически, в случаите на маркетинг, предоставяне на услуги, установяване на оператор за услуги или използване в държава членка или в голяма част от нея, както и законовите, подзаконовите или административните разпоредби на държавите членки, с изключение на тези, предвидени в член 7, забраняващи производството, вноса, маркетинга или използването на един продукт или забраняващи предоставянето или използването на услуга или установяването на доставчик на услуги“.
- 61 От това следва, че за да може национална правна уредба, която засяга услуга на информационното общество, да се квалифицира като „технически регламент“, тя трябва не само да бъде квалифицирана като „правило за услуги“ съгласно определението по член 1, параграф 1, буква д) от Директива 2015/1535, но и да е задължителна юридически или фактически, по-специално за предоставянето на съответната услуга или за използването ѝ в държава членка или в голяма част от нея.
- 62 Съгласно член 1, параграф 1, буква д), първа алинея от тази директива „правило за услуги“ означава „изискване от общ характер, свързано с предприемането и упражняването на дейности за [услуги на информационното общество], и по-специално разпоредби относно доставчиците на услуги, услугите и получателите на услугите, като се изключат всякакви правила, които не са специално насочени към [услугите на информационното общество]“.
- 63 Във втора алинея от тази разпоредба се уточнява, че за целите на това определение „едно правило се счита за специално насочено към услугите на информационното общество, когато, взимайки предвид причините за него и оперативната му част, конкретната цел и предмет на всички или някои от отделните му разпоредби е да регулира такива услуги по ясен и целенасочен начин“. Уточнява се също че „едно правило не се счита за специално насочено към услугите на информационното общество, ако дава отражение върху тези услуги само по имплицитен начин или инцидентно“.

- 64 В случая от акта за преюдициално запитване е видно, че в разглежданата в главното производство румънска правна уредба, независимо дали става въпрос за Закон № 38/2003 или за Решение № 178/2008, изобщо не се споменават услугите на информационното общество. Освен това член 3, член 21, параграфи 1 и 3 bis и член 41, параграф 2 bis от приложение 1 към Решение № 178/2008 се отнасят без разграничение до всички видове диспечерски услуги, независимо дали се предоставят по телефон или по какъвто и да било друг начин, например чрез мобилно приложение.
- 65 Освен това, както отбелязва генералният адвокат в точка 108 от заключението си, Закон № 38/2003 задължава доставчиците на диспечерски услуги, които упражняват дейността си посредством приложение за смартфон, също както и всички други оператори, които предоставят диспечерски услуги, да притежават оборудване — в случая приемо-предавателни радиостанции — което е напълно ненужно с оглед на използваните технически способности за предоставяне на тази услуга.
- 66 Така, тъй като не е насочена специално към услугите на информационното общество, правна уредба като разглежданата в главното производство се отразява върху тези услуги само имплицитно или инцидентно. Ето защо такова правило не може да се квалифицира като „правило за услуги“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква д) от Директива 2015/1535 и следователно като „технически регламент“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква е) от тази директива.
- 67 От това следва, че задължението по член 5, параграф 1 от Директива 2015/1535 за предварително предоставяне на Комисията на проектите за „технически регламенти“ не се прилага за такава правна уредба и че следователно обстоятелството, че не е изпратено уведомление за такъв проект не може въз основа на тази разпоредба да се отрази на противопоставимостта в спор като разглеждания в главното производство на планираната правна уредба.
- 68 С оглед на гореизложеното на четвъртия въпрос следва да се отговори, че член 1, параграф 1, буква е) от Директива 2015/1535 трябва да се тълкува в смисъл, че не представлява „технически регламент“ по смисъла на тази разпоредба правна уредба на местен орган, според която за предоставянето на посредническа услуга — с предмет свързване срещу възнаграждение посредством приложение за смартфон на лица, желаещи да ползват градски превоз, с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори, която се квалифицира като „услуга на информационното общество“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535 — е необходимо предварително разрешение, което вече се изисква за останалите доставчици на услугата по резервация на такси.

По втория и третия въпрос

- 69 С втория и третия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 3, параграфи 2 и 4 и член 4 от Директива 2000/31, членове 9, 10 и 16 от Директива 2006/123 и член 56 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка, според която за предоставянето на посредническа услуга — с предмет свързване срещу възнаграждение посредством приложение за смартфон на лица, желаещи да ползват градски превоз, с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори, която се квалифицира като „услуга на информационното общество“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535, към която препраща член 2, буква а) от Директива 2000/31 — е необходимо предварително разрешение, което вече се изисква за останалите доставчици на услугата по резервация на такси и което се издава, при условие че курсовете се съобщават на шофьорите по приемо-предавателна радиостанция.

- 70 Най-напред следва да се отбележи, че спорът по главното производство е между Star Taxi App — учредено по румънското право дружество със седалище на територията на Румъния — и два румънски публични органа, а именно Община Букурещ и общинския съвет на Община Букурещ, и че следователно всички аспекти на този спор са свързани само с румънската държава.
- 71 Съгласно постоянната съдебна практика обаче разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС в областта на свободното предоставяне на услуги не се прилагат в положение, което във всичките си аспекти е свързано само с една държава членка (решение от 15 ноември 2016 г., *Ullens de Schooten*, C-268/15, EU:C:2016:874, т. 47 и цитираната съдебна практика).
- 72 Освен това от текста на член 3, параграф 2 от Директива 2000/31 следва, че тази разпоредба се прилага единствено за услугите на информационното общество с произход от друга държава членка, а параграф 4 от този член предвижда възможността, при някои определени в него условия, държавите членки да вземат мерки за дерогиране на тази разпоредба.
- 73 Същото се отнася и за член 16 от Директива 2006/123, включен в глава IV от Директивата относно свободното движение на услуги, чиито разпоредби се прилагат само за услуги, предоставяни в държава членка, различна от тази, в която е установен доставчикът на услугите, за разлика от разпоредбите на глава III от Директивата относно свободата на установяване за доставчиците, а именно членове 9—15 от Директивата, които от своя страна се прилагат и в положение, при което всички релевантни елементи настъпват в границите само на една държава членка (решение от 22 септември 2020 г., *Cali Apartments*, C-724/18 и C-727/18, EU:C:2020:743, т. 56 и цитираната съдебна практика).
- 74 Следователно член 56 ДФЕС, член 3, параграфи 2 и 4 от Директива 2000/31 и член 16 от Директива 2006/123 не са приложими към спор като разглеждания в главното производство.
- 75 Що се отнася до другите разпоредби, посочени от запитващата юрисдикция — а именно член 4 от Директива 2000/31, от чийто текст и контекст не следва, че той се прилага само за установените в друга държава членка доставчици на услуги на информационното общество (вж. по аналогия решение от 30 януари 2018 г., *X и Visser*, C-360/15 и C-31/16, EU:C:2018:44, т. 99 и 100), и членове 9 и 10 от Директива 2006/123, за които в точка 73 от настоящото решение бе припомнено, че се прилагат и към изцяло вътрешни положения — трябва да се отбележи, че те въвеждат, при различни условия, принцип за забрана на разрешителни режими. При тези обстоятелства следва да се определи коя от тези разпоредби може да се приложи към правна уредба като разглежданата в главното производство.
- 76 Както следва от точки 43 и 48 от настоящото решение, разглежданата в главното производство посредническа услуга може да се квалифицира не само като „услуга“ по смисъла на член 57 ДФЕС и следователно на член 4, точка 1 от Директива 2006/123, но и като „услуга на информационното общество“ по смисъла на член 2, буква а) от Директива 2000/31, който препраща към член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535.
- 77 Следователно правна уредба на държава членка, която урежда такава услуга, може да попадне в приложното поле на Директива 2000/31, както и в това на Директива 2006/123, тъй като от точки 49—54 от настоящото решение става ясно, че услугата не може да бъде квалифицирана като „услуга в областта на транспорта“, която изрично е изключена от приложното поле на тази директива по силата на член 2, параграф 2, буква г) във връзка със съображение 21.

- 78 Съгласно член 3, параграф 1 от Директива 2006/31 обаче тя не се прилага, ако разпоредбите ѝ влизат в противоречие с разпоредба на друг акт на Съюза, регулиращ специфични аспекти на достъпа до или упражняването на дейност по предоставяне на услуги в специфични сектори или за специфични професии (решение от 19 декември 2019 г., *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, т. 41).
- 79 Следователно трябва да се провери дали правна уредба, според която за предоставянето на посредническа услуга — с предмет свързване срещу възнаграждение посредством приложение за смартфон на лица, желаещи да ползват градски превоз, с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори, която се квалифицира като „услуга на информационното общество“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535, към който препраща член 2, буква а) от Директива 2000/31 — е необходимо предварително разрешение, което вече се изисква за останалите доставчици на услугата по резервация на такси и което се издава при условие че курсовете се съобщават на шофьорите по приемо-предавателна радиостанция, попада в приложното поле на член 4 от Директива 2000/31 и, ако това е така, дали последната разпоредба противоречи на членове 9 и 10 от Директива 2006/123.
- 80 Що се отнася до приложимостта на член 4 от Директива 2000/31, от съвместното тълкуване на параграфи 1 и 2 от този член следва, че макар държавите членки да не могат да поставят достъпа до дейността на доставчик на услуги на информационното общество и упражняването на тази дейност в зависимост от предварително разрешение или друго изискване с еквивалентен ефект, предвидената в тази разпоредба забрана се отнася само до правните уредби на държавите членки, които се отнасят специално и изключително до „услугите на информационното общество“.
- 81 От акта за преюдициално запитване обаче е видно, че макар действително Решение № 626/2017 да се отнася главно до посредническите услуги, с предмет свързване срещу възнаграждение посредством приложение за смартфон на лица, желаещи да ползват градски превоз, с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори, като включва тази тип услуга в приложното поле на понятието „диспечерски пункт“, както е определено в член 3 от приложение 1 към Решение № 178/2008, това решение само добавя към тази услуга на информационното общество, съществуващото задължение за предварително разрешение, което вече се прилага към дейността на централите за резервация на таксите, чиято дейност не може да се квалифицира като „услуга на информационното общество“.
- 82 Поради това, както посочва генералният адвокат в точка 69 от заключението си, такава правна уредба, за която запитващата юрисдикция констатира, че има за последица да принуди *Star Taxi App* да получи предварително разрешение от компетентния орган, за да упражнява дейността си, не е равнозначна на въвеждането нов разрешителен режим, който се отнася специално и изключително до услуга на информационното общество.
- 83 От това следва, че забраната на всякакъв разрешителен режим или всякакво друго изискване с еквивалентен ефект в член 4, параграф 1 от Директива 2000/31 не се прилага към правна уредба като разглежданата в главното производство.
- 84 Поради това не може да има противоречие между тази разпоредба и членове 9 и 10 от Директива 2006/123, които следователно могат да се приложат към такава правна уредба.
- 85 Ето защо следва да се установи дали тези членове трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат такава правна уредба.
- 86 В това отношение от глава III, раздел 1 от Директива 2006/123 е видно, че съответствието на разрешителен режим с предвидените в нея изисквания предполага по-специално че тъй като по естеството си ограничава предоставянето на съответната услуга, такъв режим трябва да отговаря

на условията по член 9, параграф 1 от тази директива, а именно да не е дискриминационен, да е оправдан от наложителни причини, свързани с обществените интереси, и да е пропорционален; необходимо е обаче и предвидените в този режим критерии за предоставяне на разрешения да съответстват на член 10, параграф 2 от тази директива, а именно да са недискриминационни, оправдани от наложителни причини, свързани с обществените интереси, пропорционални на целта на този обществен интерес, да са ясни и недвусмислени, обективни, предварително известни на обществеността, както и прозрачни и достъпни (решение от 22 септември 2020 г., *Cali Apartments*, С-724/18 и С-727/18, ЕУ:С:2020:743, т. 57).

- 87 От това следва, че за да се прецени дали правна уредба на държава членка за установяване на такъв разрешителен режим съответства на посочените в предходната точка две разпоредби, предвиждащи ясни, точни и безусловни задължения, които им придават директен ефект, трябва да се прецени отделно и последователно, първо, дали е обоснован самият принцип на установяване на този режим, а след това критериите за предоставяне на предвидените в него разрешения (решение от 22 септември 2020 г., *Cali Apartments*, С-724/18 и С-727/18, ЕУ:С:2020:743, т. 58).
- 88 В това отношение трябва да се отбележи, че са малко данните в акта за преюдициално запитване, които позволяват на Съда да даде полезен отговор на запитващата юрисдикция.
- 89 Следователно той трябва да прецени с оглед на всички релевантни обстоятелства дали установеното с разглежданата в главното производство правна уредба предварително разрешение действително отговаря на двете групи изисквания, припомнени в точки 86 и 87 от настоящото решение (вж. по аналогия решение от 22 септември 2020 г., *Cali Apartments*, С-724/18 и С-727/18, ЕУ:С:2020:743, т. 78).
- 90 Що се отнася обаче до преценката на обосноваването на критериите, които уреждат упражняването на правото на преценка на компетентните органи, трябва да се посочи, както прави генералният адвокат в точки 99 и 100 от заключението си, че поставянето на издаването на разрешение за предоставяне на услуга в зависимост от изпълнението на неподходящи за съответната услуга технически изисквания, които следователно водят до необосновани разходи и разноси за доставчиците ѝ, не може да бъде в съответствие с член 10, параграф 2 от Директива 2006/123.
- 91 Такъв може да е и случаят — което обаче следва да се провери от запитващата юрисдикция — със задължението, наложено на доставчиците на посредническа услуга с предмет свързване срещу възнаграждение посредством приложение за смартфон на лица, желаещи да ползват градски превоз, с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори, да съобщават на тези шофьори курсовете посредством приемо-предавателна радиостанция.
- 92 Всъщност подобно изискване, което задължава както доставчика на посредническа услуга, така и таксиметровите шофьори да разполагат с такова трансмисионно устройство и което освен това налага доставчикът на посредническа услуга да разполага със специален персонал, който да съобщава курсовете на шофьорите, е не само безполезно, но и без каквато и да било връзка с характеристиките на услуга, която изцяло е обусловена от техническите възможности на смартфоните, позволяващи без пряка човешка намеса както таксиметровите шофьори, така и техните потенциални клиенти да се локализируют и да се свържат автоматично.
- 93 С оглед на гореизложеното на втория и третия въпрос следва да се отговори по следния начин:
- Член 56 ДФЕС, член 3, параграфи 2 и 4 от Директива 2000/31 и член 16 от Директива 2006/123 трябва да се тълкуват в смисъл, че не се прилага към положение, при което всички релевантни елементи настъпват в границите само на една държава членка.

- Член 4 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че не се прилага към правна уредба на държава членка, според която за предоставянето на посредническа услуга — с предмет свързване срещу възнаграждение посредством приложение за смартфон на лица, желаещи да ползват градски превоз, с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори, която се квалифицира като „услуга на информационното общество“ по смисъла на член 2, буква а) от Директива 2000/31, който препраща към член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535 — е необходимо предварително разрешение, което вече се изисква за останалите доставчици на услугата по резервация на такси.
- Членове 9 и 10 от Директива 2006/123 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка, според която за предоставянето на посредническа услуга — с предмет свързване срещу възнаграждение посредством приложение за смартфон на лица, желаещи да ползват градски превоз, с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори — е необходимо предварително разрешение за упражняване на дейността им, когато условията за получаване на това разрешение не отговарят на предвидените в тези членове изисквания, тъй като налагат по-специално неподходящи за съответната услуга технически изисквания, което трябва да се провери от запитващата юрисдикция.

По съдебните разноски

- ⁹⁴ С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) Член 2, буква а) от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия), който препраща към член 1, параграф 1, буква б) от Директива (ЕС) 2015/1535 на Европейския парламент и на Съвета от 9 септември 2015 година, установяваща процедура за предоставянето на информация в сферата на техническите регламенти и правила относно услугите на информационното общество, трябва да се тълкува в смисъл, че представлява „услуга на информационното общество“ по смисъла на тези разпоредби посредническа услуга, която се изразява в свързването срещу възнаграждение, посредством приложение за смартфон, на лица, желаещи да ползват градски превоз, с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори, като за тази цел доставчикът на посочената услуга сключва договори за доставка на услуги с тези шофьори срещу плащането на месечен абонамент, но не им предава поръчките, не определя цената на курса, нито пък я получава от тези лица, които я плащат директно на таксиметровия шофьор, и не упражнява контрол върху качеството на превозните средства и на техните шофьори, както и върху поведението на последните.
- 2) Член 1, параграф 1, буква е) от Директива 2015/1535 трябва да се тълкува в смисъл, че не представлява „технически регламент“ по смисъла на тази разпоредба правна уредба на местен орган, според която за предоставянето на посредническа услуга — с предмет свързване срещу възнаграждение посредством приложение за смартфон на лица, желаещи да ползват градски превоз, с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори, която се квалифицира като „услуга на информационното общество“ по

смисъла на член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535 — е необходимо предварително разрешение, което вече се изисква за останалите доставчици на услугата по резервация на такси.

- 3) Член 56 ДФЕС, член 3, параграфи 2 и 4 от Директива 2000/31 и член 16 от Директива 2006/123/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година относно услугите на вътрешния пазар трябва да се тълкуват в смисъл, че не се прилагат към положение, при което всички релевантни елементи настъпват в границите само на една държава членка.

Член 4 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че не се прилага към правна уредба на държава членка, според която за предоставянето на посредническа услуга — с предмет свързване срещу възнаграждение посредством приложение за смартфон на лица, желаещи да ползват градски превоз, с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори, която се квалифицира като „услуга на информационното общество“ по смисъла на член 2, буква а) от Директива 2000/31, който препраща към член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2015/1535 — е необходимо предварително разрешение, което вече се изисква за останалите доставчици на услугата по резервация на такси.

Членове 9 и 10 от Директива 2006/123 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка, според която за предоставянето на посредническа услуга — с предмет свързване срещу възнаграждение посредством приложение за смартфон на лица, желаещи да ползват градски превоз, с притежаващи разрешително таксиметрови шофьори — е необходимо предварително разрешение за упражняване на дейността им, когато условията за получаване на това разрешение не отговарят на предвидените в тези членове изисквания, тъй като налагат по-специално неподходящи за съответната услуга технически изисквания, което трябва да се провери от запитващата юрисдикция.

Подписи